

ΜΘ 18,21-35

Οί δύο χρεωφειλέτες

- Πόσες φορές θά πρέπει νά συγχωρήσω, Κύριε, τόν ἀδερφό μου, ἄν μοῦ κάνει κακό; Ἐφτά φορές ἀρκοῦν; ρωτᾷ ὁ ἀπόστολος Πέτρος.

- Ὅχι ἑφτά φορές, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κύριος, ἀλλά ἑβδομήντα φορές τό ἑφτά νά συγχωρεῖς.

Δέν φάνηκε καθόλου εὐκολο αὐτό στόν Πέτρο καί γιά νά τόν βοηθήσει ὁ Κύριος διηγήθηκε μία παραβολή:

Ἦταν κάποτε ἓνας βασιλιάς μέ πολλούς ὑπηρέτες. Ἦταν καλοσυνάτος κι ὅποτε οἱ ὑπηρέτες του εἶχαν κάποια οἰκονομική ἀνάγκη, τούς δάνειζε ὅσα χρήματα χρειάζονταν. Κάποια μέρα ἀποφάσισε νά τακτοποιήσει τούς λογαριασμούς του, εἰδικά μέ ὅσους εἶχαν πολύ καιρό νά τοῦ ἐπιστρέψουν τά δανεικά χρήματα. Ἄρχισε, λοιπόν, νά κάνει τούς ὑπολογισμούς του καί διαπίστωσε ὅτι τό ποσό πού τοῦ χρωστοῦσε ἓνας ὑπηρέτης ἔφτανε τά δέκα χιλιάδες τάλαντα! Ἐρετε, παιδιά, τί σημαίνει **δέκα χιλιάδες τάλαντα**; Δέκα χιλιάδες κουβάδες χρυσά νομίσματα! Ὁ ὑπηρέτης, πού προφανῶς ἐκμεταλλεῖ - ὅταν ὅλα αὐτά τά χρόνια τήν καλοσύνη τοῦ βασιλιᾶ, ὅταν παρουσι - ἄστηκε μπροστά του, τοῦ εἶπε:

- Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νά ξεπληρώσω τό μεγάλο αὐτό ποσό.

Τότε ὁ βασιλιάς ἀναγκάστηκε νά τοῦ μιλήσει αὐστηρά:

- Θά πωληθεῖς κι ἐσύ καί ἡ γυναίκα σου καί τά παιδιά σου καί ὅλα τά ὑπάρχοντά σου, γιά νά μοῦ ἐπιστρέψεις ὅλα ὅσα μοῦ χρωστᾷς!

Ταράχτηκε ὁ δοῦλος! Πέφτει στά πόδια τοῦ κυρίου του καί τόν παρακαλεῖ:

- Συγχώρεσέ με, σέ παρακαλῶ, μήν τό κάνεις αὐτό! Σοῦ ὑπόσχομαι νά σοῦ τά ἐπιστρέψω ὅλα μέ τή δουλειά μου, τόν ἱκετεύει μέ δάκρυα στά μάτια.

Ὁ καλόκαρδος βασιλιάς τόν σπλαχνίστηκε καί τί, νομίζετε, τοῦ εἶπε;

- Πήγαινε, σοῦ χαρίζω ὅλο τό χρέος. Σέ συγχωρῶ. Δέν μοῦ χρωστᾷς τίποτα πιά!

«Τίποτα; Δέν χρωστῶ τίποτα ἀπό τά δέκα χιλιάδες τάλαντα;», μο-
νολογεῖ ἔκπληκτος καθώς βγαίνει ἀπό τό παλάτι. Ἦταν ἀπίστευτο
αὐτό πού τοῦ συνέβη.

Μά δέν πρόλαβε καλὰ καλὰ νά βγεῖ ἀπό τή βασιλική αὐλή καί
συναντᾷ ἕναν συνυπηρέτη του, ὁ ὁποῖος τοῦ χρωστοῦσε **ἐκατό δη-
νάρια**, σάν νά λέμε 3.000€.

Μετά ἀπό τή μεγάλη εὐεργεσία πού δέχτηκε, τί θά περιμέναμε,
παιδιά, νά κάνει; Νά χαρίσει κι αὐτός τό χρέος στόν συνυπηρέτη
του! Ἦσαν, ἐξάλλου, τόσο ἀσήμαντο μπροστά στό ποσό πού τοῦ χα-
ρίστηκε!

Μά γιά δεῖτε τον! Ἡ χαρά χάθηκε ἀπό τό πρόσωπό του. Ξέχασε
σὴν στιγμή τό καλὸ πού τοῦ εἶχε γίνει. Ζητᾷ ἀπὸ τόν συνυπηρέτη του
τά δανεικά, ἀπαιτεῖ νά τοῦ τά ἐπιστρέψει ἀμέσως. Τόν πιάνει ἀπὸ
τόν λαιμό, κοντεύει νά τόν πνίξει.

- Νά μοῦ δώσεις τά δανεικά πού μοῦ χρωστᾷς τώρα! φωνάζει.

Πέφτει ἐκεῖνος στά πόδια του καί τόν παρακαλεῖ:

- Συγχώρεσέ με, μιά χάρη σοῦ ζητῶ· δῶσ' μου μιά μικρή προ-

θεσμία καί θά σοῦ τό ξοφλήσω τό χρέος!

Μά ὁ ἀχάριστος δοῦλος δέν ὑποχωρεῖ. **Ἐνῶ αὐτός τόσο εὐεργετήθηκε ἀπό τή μακροθυμία τοῦ βασιλιᾶ, ἀρνεῖται ὁ ἴδιος νά συγχωρήσει!** Κλείνει στή φυλακή τόν χρεωφειλήτη του, μέχρι νά τοῦ ἐπιστρέψει καί τό τελευταῖο δηνάριο!

Οἱ ἄλλοι ὑπηρέτες, μόλις τό ἔμαθαν, ἀγανακτισμένοι μέ τή συμπεριφορά του, καταγγέλλουν τό γεγονός στόν βασιλιά. Τότε ὁ βασιλιάς τόν καλεῖ καί πάλι μπροστά του. Μέ τόνο πολύ αὐστηρό, θυμωμένος αὐτή τή φορά, τοῦ λέει:

- Δοῦλε σκληρέ καί πονηρέ! Σοῦ χάρισα ἕνα χρέος τεράστιο ἐπειδή μέ παρακάλεσες καί σέ λυπήθηκα. Δέν ἔπρεπε κι ἐσύ νά κάνεις τό ἴδιο στόν συνυπηρέτη σου;

Καί διατάζει νά τόν τιμωρήσουν, μέχρι νά ἐπιστρέψει ὅλα ὅσα χρωστοῦσε.

Στό τέλος τῆς διήγησης ὁ Χριστός προσθέτει: **«Ἔτσι καί ὁ Πατέρας μου ὁ οὐράνιος θά κάνει σέ σᾶς, ἂν δέν συγχωρεῖτε τούς ἀδερφοὺς σας μέσα ἀπό τήν καρδιά σας γιά ὅσα σᾶς ἔχουν φταίξει».**

Συγχωρητικότητα

Πόσες φορές, λοιπόν, πρέπει νά συγχωροῦμε; Πῆρε ὁ ἀπόστολος Πέτρος τήν ἀπάντηση στό ἐρώτημά του;

Πάντοτε πρέπει νά συγχωροῦμε· ὅ,τι κι ἂν μᾶς κάνουν. **Πάντοτε νά συγχωροῦμε καί ὅλα νά τά συγχωροῦμε!** Ὁ φιλεὺσπλαχνος Θεός -αὐτός εἶναι ὁ βασιλιάς τῆς παραβολῆς- μέ ἄπειρη ἀγάπη συγχωρεῖ ὅλα τά λάθη μας, ὅταν Τόν παρακαλοῦμε. Δέν μᾶς ἐπιτρέπεται, λοιπόν, νά εἴμαστε ἐμεῖς σκληροί καί αὐστηροί μέ τούς ἄλλους καί νά μὴν τούς συγχωροῦμε γιά ἕνα σφάλμα πού ἔχουν κάνει ἀπέναντί μας. Δέν εἶναι ἄδικο ὁ Βασιλιάς τ' οὐρανοῦ νά συγ-

χωρεῖ ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους κι ἐμεῖς νά μή συγχωροῦμε τούς συν-
ανθρώπους μας;

Τί γίνεται ὅμως συνήθως στήν καθημερινή ζωή; Γιά ἀσήμαντες
αἰτίες -γιά ἓνα πείραγμα, γιά μιὰ ζαβολιά- ξεκινοῦν οἱ τσακωμοί!
Καί νά, μπροστά μας ἓνα θυμωμένο παιδί μαλώνει... Κατακόκκινο
πρόσωπο, φωνές, ἀπότομες κινήσεις, βαρεῖες κουβέντες: «Θά τόν
ἐκδικηθῶ! Θά μοῦ τό πληρώσει!».

Τέτοια λόγια δέν ταιριάζουν σ' ἓνα παιδί τοῦ Θεοῦ. Πῶς εἶναι
δυνατόν ὁ οὐράνιος Πατέρας ὅλους νά μᾶς συγχωρεῖ κι ἐμεῖς τά
παιδιά Του νά μή συγχωροῦμε τ' ἀδέρφια μας; Ἀκόμη κι ἂν θυμώ-
σεις, πρέπει νά νικήσεις τόν ἐγωισμό σου καί νά συγχωρέσεις μέσα
ἀπό τήν καρδιά σου! Πάρε στά χέρια σου τό χρυσό κλειδί (βλ. ἐπο-
ποπικό ὑλικό, τό δείχνουμε ἀπό τή μεριά πού γράφει «συγχωρῶ
τούς ἀνθρώπους»), τό θεϊκό κλειδί πού λέγεται «**συγχώρεση**»!

Συγχωρῶ τούς **φίλους** μου, τούς **συμμαθητές** μου, τ' **ἀδέρφια**
μου, **ὅλους**, ὅ,τι κι ἂν μοῦ κάνουν! Γιατί; **Γιά νά μέ συγχωρέσει καί
μένα ὁ Θεός** (γυρίζουμε τό κλειδί ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ὅπου γράφει
«**μέ συγχωρεῖ ὁ Θεός**»).

«Ἄν συγχωρεῖτε στούς ἀνθρώπους τά σφάλματά τους», εἶπε ὁ
Χριστός μας, «θά συγχωρήσει κι ἐσᾶς ὁ οὐράνιος Πατέρας σας. Ἄν
ὅμως δέν συγχωρεῖτε στούς ἀνθρώπους τά σφάλματά τους, οὔτε ὁ
Πατέρας σας θά συγχωρήσει τά δικά σας σφάλματα» (Μθ 6,14-15).

Καί στό «Πάτερ ἡμῶν» τί λέμε; **«ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»**· δηλαδή, «Πατέρα
μας οὐράνιε, συγχώρεσέ μας, ὅπως κι ἐμεῖς συγχωροῦμε τούς
ἄλλους».

Ἄν ἐμεῖς δέν συγχωροῦμε τούς ἄλλους, δέν μπορεῖ ὁ Θεός νά
μᾶς συγχωρήσει. Ἀχρηστεύουμε τό χρυσό κλειδί (τό δείχνουμε καί
πάλι κι ἀπό τίς δυό μεριές του). Κι εἶναι αὐτό τό κλειδί πού **ξεκλει-
δώνει τήν πύλη τοῦ παραδείσου**. Δέν εἶναι κρίμα γιά μιὰ ἐκδίκηση,
γιά ἓναν θυμό νά μείνει γιά μᾶς κλειστή ἡ πύλη τοῦ παραδείσου;

Μέ συγχώρεσε ὁ Θεός,
θά συγχωρῶ κι ἐγώ·
νά, τό κλειδί πού ἀνοίγει
τήν πύλη γιά τόν οὐρανό!

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό «κλειδί γιά τόν οὐρανό».
2. Παιχνίδια.